

Nieuwsbrief 12

November 2001

Beste Niños donateur,

Laten we het maar bij de gewoonte houden om te zeggen dat er weer veel gebeurd is, dat het goed gaat, dat we onze handen meer dan vol hebben en dat we heel blij zijn te merken dat we steeds weer op uw steun kunnen rekenen. We zijn nu ruim 5 jaar bezig in Peru. We woonden de eerste twee jaar met onze twaalf jongens in een klein huurhuis met een golfplaten dak en 1 douche en wc, we verhuisden na 2 jaar naar het fantastische Niños Hotel en zagen tot onze verbazing dat het hotel in een jaar tijd heel populair werd en steeds vaker volledig was volgeboekt. Omdat alles ging en we steeds meer donateurs kregen kochten we ons nieuwe pand en verbouwden we het tot het Niños Kinderrestaurant waar we nu alweer ruim anderhalfjaar per dag 125 kinderen eten geven, onder de douche stoppen, huiswerkles bieden en af en toe uitleveren aan de tandarts en de dokter.

Driekwartjaar geleden adopteerden we ons 2de Niños gezin van 9 meisjes en 2 jongens die bij hun nieuwe Peruaanse adoptieouders wonen, volledig door Niños betaald en volledig onder onze hoede.

Net 4 maanden geleden konden we in dezelfde straat als waar we het 1ste Niños Restaurant openden, een nog groter pand kopen. In december moet het volledig verbouwd zijn. Dan gaan de deuren open van ons 2de restaurant voor wederom 125 kinderen, zijn er 12 nieuwe appartementen voor verhuur aan toeristen zodat we ook weer voor de noodzakelijke inkomsten kunnen zorgdragen, is er een huis voor het 3de Niños gezin en hebben we de beschikking over een serieuze sportzaal. Vanaf begin volgend jaar kunnen we met alle Niños kinderen gaan sporten. We denken dat dat juist voor deze kinderen meer dan belangrijk is.

U begrijpt wellicht wat we bedoelen als we zeggen dat we onze handen vol hebben.

De dag vliegt voorbij met de zorg voor ons eigen gezin met een mix van 12 beginnende en meer ervaren pubers, het bijna altijd volgeboekte hotel, de verbouwing van het 2de kinderrestaurant en de zorg voor de 125 kinderen van het 1ste kinderrestaurant. Natuurlijk doen we het niet alleen. We hebben inmiddels 18 Peruanen in dienst. Schoonmaken, hotelgasten ontvangen en bedienen, de administratie en de was doen, kinderen huiswerkles geven, koken, nachtwaken, enz. enz. Bijna elk van onze medewer-

kers onderhoudt een volledig gezin. Ze hebben een nieuw bestaan omdat Niños zo gegroeid is. Als het nieuwe project begin volgend jaar van start gaat zullen we ongeveer 25 Peruanen aan een vaste baan hebben geholpen.

En u begrijpt dan ook waarom we zo blij zijn dat u ons blijft steunen. Met onze eigen inkomsten kunnen we veel kosten dekken maar zonder de donaties zouden we nog niet de helft kunnen doen van wat we nu doen. We hopen u met deze, vanwege de vele gebeurtenissen extra dikke nieuwsbrief weer op de hoogte te brengen en vooral te inspireren ons te blijven steunen.

Veel groeten uit Cusco, Jolanda van den Berg en Titus Bovenberg

Weer prijs

Voor de tweede keer in ons prille hotelbestaan zijn we genomineerd als een van de beste twee sterren hotels in Cusco. We kregen een diploma en moesten een lange ceremonie uitzitten maar we zijn er vooral trots op dat we blijkaar bij de besten horen.

Een huis vol hele en halve pubers

Huisarrest, de meester uitlachen, stoerheidsaanvalen, slechte vriendjes, stiekem chicha drinken en roken, 500 telefoontjes per dag, je schriften vol kliederen, briefjes van aanbidders, je kleine broertjes tegen de vlakte maaien en dan sorry zeggen, je broekspijpen openscheuren zodat ze goed op de grond kunnen slepen, je haar lekker lang laten groeien, je kamer is opeens veel gezelliger als het een zwijnenstal is, stoer "nou en, maakt het uit" roepen als je straf krijgt. We hebben onze eigen biologische oorlog in huis. Geen antrax maar hormonen. Voorlopig zal de terreur nog wel aanhouden. De grootst zijn volbloed pubers geworden en de kleineren imiteren er flink op los. We kunnen er ook wel om lachen want achter de terreur blijven onze jongens gelukkig nog de oude, echte kinderen, die, hoe oud en stoer ze ook geworden zijn, het liefst nog op schoot kruipen. En dat geeft de gemiddelde hormonen terrorist toch een ander gezicht.

Help, meisjes

De hormonen maken nog meer los. Meisjes waren een jaar geleden nog volledig oninteressante wizens, als ze überhaupt al opgemerkt worden. Ook hier zijn de meiden sneller in hun ontwikkeling dan de jongens. Terwijl onze Moises nog geheel onschuldig verdiept was in knickers en autootjes, waren zeker drie meisjes uit zijn klas bereid een moord voor hem te doen. Nu Moises 15 is begint hem ook iets te da-

gen. Maar het blijft eng als er vreemde meisjes in huis komen, zoals op de verjaardag van zijn oudere broers.

Die zijn overigens geen haar minder neurotisch. Tijdens de verjaardagsfeestjes van de oudere jonge mannen ploffen ze zowat uit elkaar van de ongemakkelijkheid. Ze doen opeens liever de afwas of vluchten zelfs de straat op om de vuilniszakken weg te brengen in plaats van zich in het feestgedruis te storten. De vuile borden en vuilniszakken die over het algemeen pas na lang aandringen van ons worden weggewerkt, zijn nu helaas in record tijd op. Dus dan toch maar dansen, wat ze liever met elkaar doen dan met die zenuwinzinkingen veroorzakende langharige engerds die overigens ook alleen maar bij elkaar klitten.

Meisjes! Het is vast en zeker verschrikkelijk leuk, maar hoe je ze precies moet aanpakken, blijft voorlopig nog een groot raadsel.

Privacy

De verhalen die we vertellen zijn echt. En soms hartverscheurend. Als het om heel persoonlijke belevenissen gaat, hebben we de namen weggelaten.

We vertellen de verhalen die we meemaakten om een zo goed mogelijk beeld te geven van de moeilijkheden waarmee zoveel mensen hier geconfronteerd worden en om te laten zien hoe hard het bestaan hier is. Veel van de hardheid waarmee mensen met elkaar omgaan wordt gevoed door armoede, en de frustratie en uitzichtloosheid die daar een direct gevolg van is. Natuurlijk hebben mensen in alle culturen dezelfde behoeften. Ze houden van hun kinderen en geven om de mensen om hen heen. Ze willen zelf waardering, een gezinsleven of in ieder geval vrienden die helpen en die je kunt vertrouwen. Maar ook een bestaan met minimale zekerheden. Dat je iets kunt doen tegen ziekte, dood kunt gaan zonder zorgen, of de begrafenis van een familielid kan betalen. Of dat je een huis hebt dat niet op instorten staat, een plek hebt om te slapen en iets te eten. Voor heel veel mensen vergt het realiseren van die basisbehoeften handen vol werk, elke dag opnieuw en zonder ophouden. Er zijn er veel voor wie dit niet lukt en die weten dat het nooit beter zal worden. Dat velen met de dag gefrustreerder worden en dus vatbaar voor drankmisbruik en steeds gemakkelijker geweld gebruiken is te begrijpen. Als de verloedering eenmaal heeft ingezet wordt dagelijkse ellende alleen maar groter en onoverzichtelijker. Heel veel Peruanen hebben te leven in een grimmige harde realiteit. Dat maakt dat veel van het gedrag dat wij om ons heen zien zo grimmig en hard is. De grootste schuld ligt bij de situatie en niet bij de mensen zelf. Dat geloven we nog steeds.

Twee Assepoesters

Op een dag kwam de moeder van twee van de kinderen die al jaren bij ons wonen aan de deur. Op bezoek. Bij de thee bleek er veel meer aan de hand. Ze was ziek, had al weken pijn en kon nauwelijks werken op haar land in Huatojto, hoog in de bergen. In het ziekenhuis was ze al geweest. Ze hadden haar 2 keer weggestuurd en bij elkaar 1,5 dag laten wachten. Na het onderzoek moest ze medicijnen kopen die eigenlijk niet hielpen. Zoals we soms doen als ouders van onze kinderen iets hebben, lieten we gelijk de dokter komen die gelukkig snel wel een juiste diagnose en de juiste medicijnen had.

Een enorme opluchting. Ze had deze keer werkelijk gedacht dood te gaan en dat is heel wat voor de oersterke en taaie vrouw uit de bergen die haar leven lang met blote handen de aardappelen rooit en de maïs binnenhaalt. Maar, er bleek meer te knagen dan de ziekte alleen.

De moeder van onze 2 jongens spreekt Quechua. We konden dus alleen met behulp van een van haar zoons als tolk het verhaal volgen. Ze zei, ik ben niet bang om dood te gaan. Maar, vertelde ze er direct in tranen achteraan, al wil ik, ik kan niet eens rustig sterven omdat het zo slecht gaat met mijn dochters. En in kan er niks aan doen.

Met de 2 zoons die bij ons wonen gaat het natuurlijk prima. Twee van hun oudere broers wonen ook in Cusco en leven op de rand van continue armoede. Af en toe werken ze in de bouw maar dat is gemiddeld hooguit 3 of 4 maanden per jaar. Het is niet te begrijpen hoe ze de andere maanden overleven. Beiden hebben een vrouw en kinderen. Hoewel beiden dus nauwelijks werken, weigeren ze, man zijnde, voor hun kinderen te zorgen. Dat is voor vrouwen. Het kwam beide broers daarbij heel goed uit dat er nog twee zusjes in de familie waren. Eentje van 12 en eentje van 8. Die konden mooi kindermisje spelen, de was en het huishouden doen. Hun eigen vrouwen hoefden dan ook niets in huis te doen wat hun status flink zou verhogen. Tegen hun moeder zeiden ze dat ze wel voor hun kleine zusjes zouden zorgen, dat ze ze naar school zouden sturen en dat het veel beter voor ze zou zijn als ze bij hen in Cusco kwamen wonen in plaats van in het bergdorp bij hun moeder. Vanaf het eerste moment waren de twee zusjes genoemd Assepoester te zijn. Alle twee werkten de hele dag in huis: koken, de was doen, op de baby's letten, het huis schoonmaken en verder niet zeuren anders konden ze nog slaag krijgen ook. Naar school gaan was er niet bij, dat vonden de broers voor een meisje volledig overdreven en onnodig.

Het duurde bijna een jaar en vele smoezen van de broers, voordat de moeder echt in de gaten kreeg wat ze haar dochters had aangedaan. Ze was woest op haar twee zoons die hun zusjes zo gewetenloos had-

den uitgebuit. Maar ze stond met de rug tegen de muur. In het dorp waar ze woonden was geen serieuze school en nauwelijks iets te eten. En als ze zou overlijden, dan zouden haar dochters volledig vogelvrij en onverzorgd zijn. Daarom was ze bezorgd en kwam ze ons haar verhaal vertellen.

We hebben daarom besloten de twee alvast te adopteren. Samen met hun moeder, in een soort geheime commandoactie, hebben we de 2 meisjes weggehaald bij de broers voordat die konden protesteren. Sinds kort wonen de Assepoesters bij Edith die volgend jaar de moeder wordt van ons 3de geadopteerde gezin. Ze gaan nu wel naar school. Natuurlijk zijn ze nu al jaren achter. Het zal wel een tijd duren voordat ze enigszins geacclimatiseerd zijn maar dat zal zeker goed gaan. Het was weer heel aangrijpend om de opluchting en blijdschap te zien van de moeder met haar 2 dochters.

Edith en de 3de Niños Familie

Edith werkt alweer dik een jaar voor ons. Ze is 1 van 3 zussen die bij ons in dienst zijn. Edith kookt voor de kinderen en heeft de supervisie over het kinderrestaurant. Ze regelt alles van inkoop tot schoonmaak en heeft laten zien zeer verantwoordelijk, eerlijk en betrouwbaar te zijn. Toen we het idee hadden om een 3de Niños familie te realiseren, dachten we eigenlijk meteen aan Edith. Een familie heb je snel bij elkaar, kinderen genoeg die geen enkele begeleiding hebben en alleen wonen. Een huis kan ook wel geregeld worden. Ons grootste probleem is steeds, hoe vind je de juiste mensen. In dit geval ouders waar je van op aan kunt. Ouders die bereid zijn een 10tal kinderen te adopteren en ze als hun eigen kinderen te verzorgen. Je wilt ouders, zowel de man als de vrouw, die stabiel zijn, want een gezin heb je niet voor een jaartje maar voor zeker 10 jaar en langer.

Ze moeten vooral lief zijn voor de kinderen, absoluut niet zullen slaan, wat hier helaas nog eerder regel dan uitzondering is. Daarbij moeten ze het geduld en de kracht hebben een gezin te leiden dat bestaat uit kinderen afkomstig uit verschillende families in de wetenschap dat minstens een aantal van die kinderen het heel moeilijk heeft gehad. Je kunt van niks helemaal zeker zijn maar na een behoorlijke tijd wiken en wegen en heel wat gesprekken met Edith en haar man hebben we besloten dat we met Edith in zee gaan. Een dergelijke keuze maak je vooral op intuïtie waarbij we gelukkig onze ervaring als ouders van ons eigen twaalfkoppige boeventeam goed kunnen gebruiken.

Fierro 2 een hele investering

We zijn al over de helft en in december willen we het helemaal af hebben. Het nieuwe pand ook in Calle

Fierro, noemen we voor het gemak Fierro 2. Het 200 jaar oude pand moet volledig verbouwd worden. Het terrein heeft een oppervlakte van 1200m². Naast het op te knappen pand waar we 12 hotelkamers maken en een huis voor 12 kinderen construeren, bouwen we een nieuw kinderrestaurant compleet met 10 douches, wc's en een ruimte om handen te wassen en tanden te poetsen. Achter op het terrein komt een gymzaal.

Als het nieuwe project draait hebben we de dagelijkse zorg voor in totaal bijna 300 kinderen, 125 per kinderrestaurant en 3 gezinnen van ongeveer 12 kinderen elk. We willen ons sportprogramma starten omdat juist sport een prima manier is om kinderen te vormen. De kinderen die naar het restaurant komen hebben thuis te maken met geweld, agressie van al dan niet dronken ouders of andere familieleden. Ze leven eigenlijk in continue stress, waar de overige gevolgen van de armoede nog bovenmop komen. We gaan met ze basketballen, volleyballen en andere sporten en spelletjes doen. Zo hopen we ze te leren samen te spelen zonder direct agressief te worden als het niet goed gaat, tegen hun verlies te kunnen en te leren dat als je echt wilt je ook kunt winnen. Natuurlijk moeten ze ook gewoon stoom af blazen.

Voor de renovatie en de constructie hebben we 6 maanden uitgetrokken. Alle installaties zoals water, elektriciteit en riool moeten vernieuwd worden, maar ook de daken, grote delen van de muren en funderingen, vloeren, etc etc. Het kinderrestaurant met alles eromheen en de gymzaal worden volledig nieuw opgetrokken. Zes maanden is heel kort maar we werken met gemiddeld 60 bouwvakkers, 6 dagen per week. Belangrijk is dat we voordat de regentijd begint het meeste gedaan hebben en dat lukt. De investering is uiteraard fors. Bijna al het materiaal en natuurlijk alle werkracht komt uit Cusco of uit de directe omgeving. Slechts een kleine 15% is materiaal dat we hier niet kunnen krijgen. Hoewel de kosten dus hoog zijn, komt bijna al het geld dat we investeren in de lokale economie terecht. De bouw is daarmee een hulpproject op zich.

Het ex huis van de burens

We werken hard, snel, voor Peruaans begrippen zeer veilig maar er gaat ook wel eens wat mis. Behoorlijk mis, moeten we zeggen. We hebben enorm veel geluk gehad dat er geen doden of gewonden zijn gevallen bij het neerstorten van het huis van onze burens. Veel Peruanen bouwen hun huis stukje bij beetje. Van de spaarcenten wordt elke keer weer een beetje materiaal gekocht en natuurlijk wordt op alles beknipt. Zo ook bij onze burens. Hun huis stond aan de rand van ons terrein, 15 meter lang en 2 verdiepingen hoog. Het zag er behoorlijk mooi en stevig

uit maar bleek werkelijk levensgevaarlijk slecht in elkaar te zitten. Dat bleek toen wij naast het huis een kuil groeven om onze fundering te maken. Het huis van de burens stond letterlijk op los zand met een paar stenen. Funderen is duur, onzichtbaar en volgens de burens eigenlijk niet nodig. Resultaat was dat toen we de kuil hadden gegraven een deel van de muur ernaast naar beneden zakte. Gelukkig waren de werkers zo wijs om zich direct uit de voeten te maken. Een minuut later kwam het volledige 2 verdiepingen hoge huis naar beneden. Een gigantische puinhoop, grote paniek en nog meer verwarring natuurlijk. Gelukkig bleek dat, zeer toevallig op dat moment, niemand in huis was. Zelfs de hond, vertelden de burens later, was een paar minuten voor het ongeluk een rondje op straat gaan maken. Niet minder dan een mirakel vonden ze.

En een teken dat er iemand 'boven' was die op ons lette. De uren na het ongeluk stond de hele straat op zijn kop. Vanwege de schrik maar ook om de sensatie waren alle burens boos en spraken schande, ook al wisten ze niet eens wat er precies gebeurd was. De claims over schade kwamen van alle kanten. Door de klap bleken op wonderbaarlijke wijze vele ramen gebarsten. Andere wonderen waren dat een heiligenbeeld 5 huizen bij ons vandaan was onthoofd en nog verderop in de straat waren opeens vuistdikke scheuren in muren ontstaan. Er bleek zelfs een mixer te zijn die het opeens, absoluut gegarandeerd zeker en exclusief als gevolg van de instorting, de geest had gegeven. Onzin natuurlijk, maar het kostte veel tijd om de gemoederen te sussen. Met de burens van het ingestorte huis zijn we wel direct aan een oplossing gaan werken en ook met de andere directe burens zijn we gaan praten. De buurhuizen bleken bij nader onderzoek in zeer slechte staat. Vanwege de veiligheid van de burens en van onszelf hebben we veel muren extra verstevigd en in ons huis alle funderingen extra nagekeken en verbeterd.

Het huis van de burens bleek bij nader onderzoek volledig onverantwoord geconstrueerd geweest te zijn. Er was geen enkele bouwvergunning. Afgezien van de ontbrekende fundering waren er geen tussenmuren of verstevigingen. Bij de eerste de beste enigszins serieuze aardbeving zou het huis waarschijnlijk sowieso naar beneden gekomen zijn. Als we een rechtszaak hadden aangespannen, zouden we bijna zeker gewonnen hebben. Dat zou echter jaren hebben geduurd en zou vooral onze burens zwaar gedupeerd hebben. Ook omdat het tenslotte voor alle jaren die komen onze burens zijn en zij de laatste waren om onredelijk ruzie te zoeken hebben we besloten om de waarde van het huis te vergoeden zodat ze gelijk een nieuw konden bouwen. Onze nieuwbouw is daardoor enigszins duurder geworden maar

de schade, de relatie met de burens en de vrede in de straat zijn hersteld.

Bij de koop inbegrepen niet betaalde belastingen en een hypotheek

Het nieuwe terrein kochten we van de familie Ramos. Een oude moeder, en vier broers.

We waren al door hun huurders gewaarschuwd. Pas op met de Ramossen, het zijn ladrones. Schurken, in Nederlands. We namen de boodschap met een hoop korrels zout voor kennisgeving aan maar zijn inmiddels in staat om iedere Peruaan die een naam heeft die met een R begint, ongegeneerd te wantrouwen. Het begon al met de onderhandelingen.

We hadden een goede prijs afgesproken, lang niet waar de familie op had gehoopt maar zeker niet te weinig. Bijna bij elke contractbespreking kregen we te horen dat de prijs veel te laag was, ondanks het feit dat ze allang akkoord waren en dat er eigenlijk een flinke schep bovenop moest. De onderhandelingen waren stevig. Wie een huis koopt is daarna verantwoordelijk voor alle schulden en claims die op het huis rusten. Eerst moest dus uitgezocht worden of er niet stiekem meer eigenaren waren (dat bleek gelukkig niet zo te zijn), of er wellicht op een deel van het huis een hypotheek zou rusten (wat inderdaad zo was) en of er andere schulden waren (volop, ondermeer de gemeentebelastingen waren jaren en jaren niet betaald). De familie had ons met geen woord over de hypotheek en de overige achterstallige schulden geïnformeerd en zelfs met valse betalingsbewijzen geprobeerd ons te laten zien dat alles in orde was. We hebben de helft van het aankoopbedrag achtergehouden en een dusdanig contract gemaakt dat we wel al volledig eigenaar zijn.

Pas als alle adders onder het gras vandaan zijn gekropen betalen we het gedeelte dat nog openstaat. Een huis kopen in Peru is niet eenvoudig. Je komt van alles tegen en dat weten we inmiddels gelukkig heel goed. Maar dat op een verrassing als Niña Laura, waren ook wij niet voorbereid.

Bij de koop inbegrepen deel twee, Meisje Laura

Ze noemt zich Niña Laura (meisje Laura) en is ergens tussen de 60 en de 70 jaar oud. Ze loopt half krom op hele dunne beentjes, is volledig ondervoed en behoorlijk vervuild. Niña Laura is redelijk bij de tijd maar ook licht aan het dementeren. Ze is al zo lang iedereen het zich kan herinneren alleen. Heeft niemand die voor haar zorgt of naar haar omkijkt. Daarom is ze ook sociaal verwaarloosd en compleet vereenzaamd. Ze broemt boos naar iedereen die iets aan haar vraagt. Contact wantrouwt ze en slechts met een paar mensen wil ze meer dan een paar woorden wisselen. Niña Laura, zoals iedereen haar

nu noemt, leefde volgens de buren al zeker 20 jaar op het terrein dat we kochten. Ze deed de was voor de familie en kreeg af en toe wat geld voor eten of drinken. Het geld was niet meer dan een fooi. In ruil voor al het werk heeft de familie haar tenslotte maar een huis gegeven. Althans, zo vatte Niña Laura dat op. Laura's huis had een oppervlakte van nog geen 3m², iets meer dan 1,5 bij 1,5 meter. Vier op instorten staande muren met golfplaten. Alleen omdat Niña Laura zo klein en krom is paste ze er in. Ze sliep, en slaapt nog steeds, op karton, onder een plastic zeiltje. Zo troffen we haar aan toen alle huurders en de eigenaren van het terrein verdwenen waren. Volgens de koopafpraak moeten de eigenaren van een terrein er uiteraard voor zorgen dat het terrein leeg wordt opgeleverd. Ze wisten zich echter geen raad met Niña Laura en lieten het probleem gemakshalve aan ons over. Toen we bij de eigenaren reclameerden dat zij toch echt zelf een oplossing moesten vinden voor Laura, die immers 20 jaar voor de familie had gewerkt, zeiden ze dat ze haar wel ergens in de bergen bij een familielid zouden onderbrengen. We vertrouwden het voor geen cent en verdachten de eigenaren ervan Niña Laura alleen maar uit de weg te willen hebben omdat ze bang waren dat wij de volledige koopsom niet zouden betalen als Niña Laura op het terrein zou blijven wonen.

We besloten een dag later aan de familie te zeggen dat we de oplossing zelf zouden zoeken en absoluut niet wilden dat ze ook maar iets met de arme Laura zouden doen. We schrokken ons dan ook wild toen Niña Laura een dag later spoorloos bleek. De familie had een medewerker van justitie omgekocht en haar door twee politieagenten laten ophalen en naar de psychiatrische inrichting laten brengen. Toen we daar 2 uur later aankwamen zat ze daar, volledig in paniek bij het hek. We vertelden het verhaal aan de directeur van de inrichting die gelukkig de situatie begreep. Hij had haar al onderzocht en constateerde wat wij al wisten. Laura is niet gek, wellicht heel licht dement maar vooral volledig sociaal en emotioneel verwaarloosd. Ze zou zeker niet in de inrichting opgenomen worden. Ze sprong ons zowat in de armen toen ze weer met ons mee mocht. We zijn daarna verder gaan zoeken naar een tehuis. Er is in heel Cusco slechts 1 opvanghuis voor bejaarden waar we in overleg Niña Laura voor een ochtend in observatie brachten. De directie wilde Niña Laura echter niet accepteren, ze was, zeiden ze gek en gevaarlijk en de andere bewoners waren niet van plan haar te accepteren. Daar stonden we dus. Met een bejaarde, boze en vooral doodsbange vrouw, die helemaal niemand had om voor haar te zorgen. Na nog even gedacht te hebben dat we bij ons in de straat wel een kamertje voor haar zouden huren en haar elke dag eten zouden brengen, besloten we dat idee ook maar te laten varen. Nu hebben we op een hoekje van het

terrein een huisje voor haar gemaakt. Nog steeds klein, maar zeker 5 keer zo groot als wat ze gewend was. Ze woont nu permanent bij ons, eet mee met de kinderen en zit elke ochtend steeds een beetje minder boos te brommen in een stoel in de zon, voor haar nieuwe huis. De dokter heeft haar bekeken. Ze wil nog steeds niet slapen op een echt matras hoe we ook aandringen. Ook douchen is er niet bij. Mettertijd zal ze denken we wel bijdraaien. Het lijkt ons het zoveelste verhaal uit een boos sprookje, maar wie geen familie heeft en oud wordt staat er echt helemaal alleen voor en is overgeleverd aan het geluk of het ongeluk. Geheel tegen de verwachting in doen we nu dus ook aan bejaardenzorg. Misschien is het geen toeval dat Laura zich al heer lang meisje noemt, alsof ze wist dat het ooit van pas zou komen. Laten we dus maar zeggen dat we er gewoon een zoveelste kind bij hebben dat hard onze hulp nodig had.

De stand van de tandarts

We zijn nog steeds bezig met de renovatieoperatie van de tanden en kiezen van de kinderen van het kinderrestaurant. De tel zijn we een beetje kwijt maar er zijn zeker 500 gaten gevuld. En we hebben er nog vele honderden voor de boeg. Veel meer dan de helft van de kinderen is onder het mes geweest. Voor het eind van het jaar willen we klaar zijn met onze 1001 gaten operatie. Het zou best wel kunnen dat we tegen die tijd inderdaad meer dan 1000 tanden hebben gerepareerd.

Fierro tours

Het moeten inmiddels meer dan 1000 mensen zijn die aan, wat we in de wandeling Fierro Tours noemen, hebben deelgenomen. Zowel het 1ste kinderrestaurant als het 2de, dat eind van het jaar klaar moet zijn, zijn gevestigd in Calle Fierro. Bezoekers die geïnteresseerd zijn geven we een rondleiding terwijl we uitleggen wat we doen en waarom we het doen. Bijna elke dag is er wel een groep geïnteresseerden. We vinden het belangrijk om bestaande en toekomstige donateurs te kunnen laten zien hoe we het geld gebruiken. De rondleiding doen we altijd 's morgens voordat de kinderen er zijn zodat we ook de privacy van de kinderen beschermen en er geen dieren tuin van maken. Gelukkig besluiten velen na het zien van de projecten donateur te worden. We hebben de nieuwe steun ook hard nodig, zeker als we in het volgend jaar 125 nieuwe kinderen gaan opvangen en ons 3de adoptiegezin starten.

KRO Mundial Award en de Marie Claire van Hong Kong

In de vorige nieuwsbrief schreven we dat we de KRO Mundial Award hebben gewonnen. We zijn nog steeds trots. De prijs brengt niet alleen geld mee, dat

we allang hebben geïnvesteerd in ons nieuwe pand, maar ook bekendheid in Nederland. Er zijn vaker journalisten die over ons willen schrijven en we ontvangen ze altijd, leiden ze rond en vertellen ons verhaal. Soms zien of horen we vervolgens niks meer. Toen er een Chinese journaliste langs kwam was het ook meer uit routine en beleefdheid dat we haar uitgebreid te woord stonden. Concreet resultaat verwachtten we niet. Dat we maanden later een dikke Marie Claire uit Hong Kong in de bus vonden met een uitgebreid 4 pagina groot artikel, in het Chinees, over het Niños Hotel en de projecten, inclusief foto's van ons hele gezin en het kinderrestaurant, was voor ons een bijzondere verrassing.

Eugemia leert er op los

Sinds een dik half jaar doet Eugemia de was voor het hotel. Dat ging niet helemaal goed. Bij elke waszak zit een formulier. Sommige was moet gescheiden worden gewassen, ander mag niet in de droger, en natuurlijk mag niks door elkaar. De was moet gewogen worden en er moet een afrekenbon bij. Simpel werk, mits je kunt lezen en schrijven. Uit angst dat we haar geen baan zouden geven had Eugemia over het niet kunnen lezen en schrijven niets gezegd. Natuurlijk viel ze snel door de mand en kwam er een beken-tenis. Eugemia had ooit een jaartje school gevolgd en dat was lang niet genoeg om te leren lezen, schrijven en rekenen. Tot voor kort heeft een van onze andere mensen geholpen met de formulieren. Eugemia is nu al een half jaar elke ochtend een uurlang aan het studeren. De huiswerkjuf van de kinderen komt elke dag speciaal een uur vroeger om Eugemia privé-les te geven.

Ze is een super ijverige en niet minder trotse leerling. Op haar 35ste leert ze lezen, schrijven en rekenen. Ze heeft nu nog maar af en toe hulp nodig. Zo snel heeft ze zich alles eigen gemaakt.

Een kist voor de vader van Delia

Een van onze andere werksters kwam op een dag met rode ogen op haar werk. Ze vroeg een ochtend vrij. Haar vader was overleden. Hij was al langer ziek maar natuurlijk was er veel verdriet. Nog meer omdat er geen geld was voor een kist. Dus kon ze haar vader alleen begraven in een gemeenschappelijk graf. Iets wat alleen voor de armsten van de armsten is en voor de overledenen van wie helemaal geen enkel familielid gevonden wordt. Voor Delia voelde een dergelijke begrafenis als een diepe vernedering. Zelfs je eigen vader geen eervolle begrafenis kunnen geven. Maar een kist, zelfs de goedkoopste, kost zeker 150 gulden en dan komen daar nog de kosten van het graf en de begrafenis bij. Een gedeelte van het geld hebben we haar gegeven en een gedeelte heeft ze geleend. In uitzonderlijke gevallen maken we kosten die niet direct met kinderen te maken hebben.

Zoals medicijnen voor een moeder of de opvang van Niña Laura. Het gaat nooit om grote bedragen. Ook nu, in het geval van Delia leek het ons helemaal ver-antwoord.

Droom

De meiden van Que Piensas, ons meisjeshuis, dro-men er van. Ze hebben eigenlijk alles. Een huis met echte bedden en warme douches, elke dag lekker eten, schone kleren, een nieuwe vader en moeder die voor ze zorgen, er wordt niet meer geslagen en geschreeuwd, er is zelfs een juf die ze helpt met hun huiswerk. Echt alles is er. Nou ja, bijna alles. Eigenlijk is er maar een ding dat ontbreekt om volmaakt geluk-kig te kunnen worden. Daar zijn ze het allemaal over eens. Een delegatie van 4 meiden kwam met rode konen van opwinding voor belangrijk overleg bij Jo-landa op bezoek. Er moest een bespreking komen. We waren onder de indruk van de serieuze gezich-ten. Het ging dan ook niet om niks. Na veel gedraai en gestuntel kwam het punt op tafel. Grote ogen van spanning, want als het niet door zou gaan zouden er zeker een aantal wereldjes instorten. Of het niet mo-gelijk was, mamma Jolanda, dat er eventueel een echte paspop zou komen. Iedereen zou er voor zor-gen en ze zouden er allemaal zonder enige ruzie om de beurt mee spelen. Inderdaad geen klein verzoek waar we, vanwege de zwaarwichtigheid van het on-derwerp en natuurlijk de enorme kosten die het met zich mee zou brengen, niet direct ja op konden zeg-gen. Vooral opgelucht dat het hoge woord eruit was, begrepen de dames dat de zaak uiteraard tijd nodig had en dat het waarschijnlijk wel tegen Kerst zou lopen voordat er een oplossing in zicht zou komen. Met onze meiden hopen we dat de paspopdroom uitkomt. We denken eigenlijk van wel.

Contactpersonen 'Vrienden van Niños'

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@worldonline.nl
tel: 010-4739709
- Jan Tops: e-mail: tops@wxs.nl
tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur)

Adresgegevens secretariaat

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089
Bankrekening: 43 99 71 365
Giro: 69 46 511
E-mail: ninos.unidos.peruanos@avop.nl
Website: <http://www.ninoshotel.com>
Betaalt u vanuit het buitenland? Vergeet dan de swiftcode ABN ANL.2A niet te vermelden. Uw bank geeft u de details.